

FAUSTINA KOWALSKA

Apòstol de la Divina Misericòrdia

Miguel Renuccio

Sants i Santes 288

CPL
editorial

Miguel Renuncio

FAUSTINA KOWALSKA
APÒSTOL
DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

Sants i Santes 288
Centre de Pastoral Litúrgica

SUMARI

Fa dos mil anys	3
«Vaig amb Jesús»	5
«¿Fins quan em faràs patir?»	7
«Pinta una imatge segons el model que veus»	9
«Resa contínuament aquesta coroneta»	14
«Aquesta és l'hora de la gran Misericòrdia»..	17
Després de la mort de Faustina	20
Cronologia.....	23
El dia del teu sant	25

Fa dos mil anys

¿Qui no coneix la paràbola del fill pròdig? Un home tenia dos fills. El més petit va demanar la part de la fortuna que li pertocava i va marxar a un país llunyà, on va malgastar tots els seus béns. Quan va començar a passar gana, va decidir tornar a casa del seu pare i demanar-li que el tractés com un dels seus jornalers. No obstant això, tant bon punt el seu pare va veure'l arribar, va córrer fins a ell, l'abraçà, el cobrí de petons i va ordenar de celebrar una festa en honor del seu retorn, cosa que va deixar desconcertat el seu germà gran (Lc 15,11-32). Amb raó, aquest relat es conegut també com la paràbola del pare misericordiós.

L'actitud del pare, que es commou pel fet d'haver recobrat el seu fill sa i estalvi, reflecteix l'actitud misericordiosa de Déu cap a la humanitat. «Déu és amor» (1Jn 4,8) i l'amor «tot ho excusa, tot ho creu, tot ho espera, tot ho suporta. L'amor no passarà mai» (1Co 13,7-8).

L'exemple més clar d'això el trobem en Jesús, que va carregar voluntàriament amb els nostres pecats i, oferint-se com a víctima innocent, va morir a la Creu per salvar-nos. Ell, que no havia comès cap pecat—era el Fill de Déu—, va assumir el càstig que només nosaltres mereixíem i, en ressuscitar d'entre els morts, ens va permetre arribar a la salvació i la vida eterna. Per això, podem dir sens dubte que, del cor de Jesús, traspasat

en la Creu, ha brollat la misericòrdia de Déu per tots els homes i dones del món.

El problema és que nosaltres, al llarg de la història, no sempre hem sabut veure-ho així i, en moltes ocasions, ens hem quedat amb la imatge d'un Déu justicier, que premia els bons i castiga els dolents. Òbviament, els bons seran premiats i els dolents castigats –si no fos així, seria injust–, però Déu vol que tots ens salvem i, com el pare de la paràbola, tant bon punt ens veu arribar, corre cap a nosaltres, ens abraça, ens cobreix de petons i celebra la nostra tornada amb una festa.

Aquesta és la mateixa actitud que Jesús vol que tinguem. Per això, digué als seus deixebles: «Feliços els compassius, perquè seran consolats» (Mt 5,7); i: « Us dono un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Així, doncs, estimeu-vos els uns als altres» (Jn 13,34).

Doncs bé, transcorreguts molts segles des que Jesús va pronunciar aquestes paraules, Déu va voler recordar a la humanitat que la seva misericòrdia és infinita i, per fer-ho, va triar una noia polonesa, Helena.